

Predikan i Kindaholms församling 2019 av Tobias Bäckström

Trettondedag jul

”Guds härlighet i Kristus”

Jes 49:5-7

2 Kor 4:3-6

Matt 2:1-12, Joh 8:12

Ps: 434, 133, 130, 134

När stormen Alfrida drabbades oss i veckan var det många som blev av med strömmen. Fortfarande är det ett antal tusen av Vattenfalls kunder som saknar elektricitet. Och i en tid när elektrisk belysning är så vanlig och självklar blir det påtagligt hur beroende vi är av detta för att få ljus. Särskilt beroende är vi ju nu under den mörka delen av året. När strömmen går letar vi fram ficklampan och hoppas att det är fungerande batterier i den och tänder värmeljus och fotogenlampor. De stunder när vi inte längre kan ta ljuset för givet, inser vi hur viktigt det är med ljus.

Ljus skänker *trygghet*. I mörkret kan många okända faror lura. Sedan urminnes tider har människan låtit eldskenet från lägerelden hålla vilda djur borta. Ljus är ju också bra om man tappat bort något, istället för att famla i blindo tar vi fram en ficklampa. På samma sätt *visar ljus vägen*: gatlyktor, fyrlyjus leder oss rätt på olika sätt.

Men ljus står också för *liv*. Det var påtagligt för mig när jag en gång hade en krukväxt i mitt studentrum. Den mådde inte så bra. Ändå skötte jag den enligt konstens alla regler med näringstillförsel och lagom vattning, varken för mycket eller för lite. Men problemet var att jag hade ställt den på ett bord inne i rummet. Den fick inte tillräckligt med ljus. Allt liv är beroende av ljus.

I dagens episteltext skriver Paulus om Gud som sa. ”Ljus ska lysa ur mörkret”. Det han syftar på är det första som Guds säger i bibeln *Varde ljus!* Innan han kunde sätta igång med att skapa allt annat behövde ljuset först komma på plats. Men ganska snart i bibelns värld förstår man att när det talas om ljus handlar det inte bara om det fysiska ljuset som gör att vi kan se och orientera oss i omgivningen.

I den välkända julepisteln ur Jesaja läser vi: ”Det folk som vandrar i mörkret ska se ett stort ljus”. Och i dagens gammaltestamentliga läsning, också ur Jesaja hörde vi: ”jag skall göra dig till ett ljus för andra folk, för att min räddning skall nå över hela jorden”. Där blir det uppenbart att ljuset syftar på en *person*, den utlovade Messias. Och han ska inte bara vara Israels kung, utan ett ljus för alla folk.

Och i dagens alternativa evangelietext säger Jesus: ”Jag är världens ljus.” Han gör alltså anspråk på att vara detta ljus som leder till räddning för hela jorden, som Jesaja profeterade om. Vi ser här ett återkommande tema i dagens läsningar. Det går en röd tråd från skapelsens ”Varde ljus” genom gamla testamentets profetior och Jesu födelse.

Och precis som vanligt ljus *skänker trygghet, visar vägen och ger liv*, gör Jesus också detta. Våra kyrkor har ju många ljus, men ett är viktigare än de andra: det stora Kristusljuset som står för hur Kristi ljus brann med en klar låga från krubban tills det brann ut på korset. Men så tändes det på nytt, på påskdagen, det stora påskljuset, som sedan brinner med en evig låga. När Gud tänt Kristusljuset mitt i vår värld, så är det för att vi ska slippa treva oss fram utan ledljus, utan mål och mening med livet.

Men det finns en fortsättning på det Jesus säger: ”Jag är världens ljus, *och den som följer mig ska inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.*” Jesus lovar oss att vara ett ledljus för oss på livets väg, vägen som leder till livet. Men det sker inte per automatik. Förutsättningen är att man följer honom.

Det är ju inte konstigare än att man måste följa en vägvisare om man vill hitta vägen. Att fråga efter vägen men låta bli att följa svaret är inte till mycket hjälp.

De vise männen följde stjärnans ledljus och kom rätt. De läste av kartan, tecknen som de såg. De förstod att något stort hade hänt, och de lät sig inte nöja sig med det. De ville se med egna ögon. Och de gav sig iväg på sin långa resa och sökte tills de fann barnet i krubban.

Det ljus som tändes i skapelsens morgon, vid Guds ”varde ljus”, det tändes nu på nytt med Jesus Kristus. Guds eget ljus tändes där i Betlehem. Skaparen går in i sin skapelse. Gud blir människa och Guds härlighet strålar fram i Kristi ansikte. Jesus lyser upp i mörkret, han som var med vid världens skapelse. Det ljuset som hamnade i skugga när människan vände Gud ryggen och släppte in mörkret i skapelsen. Men ljuset är starkare än mörkret. Det sanna ljuset som profeten Jesaja talade om det har nu kommit till världen.

Men det finns ytterligare en fortsättning. ”Jag är världens ljus” säger Jesus idag, och i bergspredikan säger han till lärjungarna: ”Ni är världens ljus”. Det är ett häpnadsväckande påstående särskilt utifrån jag precis har beskrivit världen ljus. Men Jesus säger ju detta: han säger både ”Jag är världens ljus” och ”Ni är världens ljus”. Han sa så till sina lärjungar och han säger det till oss. Det är som om ljuset smittar av sig, när man vandrar länge tillsammans med Jesus blir man själv ett litet ljus. Vi är inga perfekta ljus och framförallt fungerar vi som världens ljus *tillsammans*. Jag tror inte att Jesus menar att vi är världens ljus individuellt. Men när vi kommer samman i en gemenskap som kyrka, ja när vi kristna är *ett* då lyser vi som bäst.

Men allting börjar med ljuset i krubban. Skapelsens ljus som där tändes på nytt, Jesus är beviset på att Gud ger oss ny möjlighet. Kristus är Guds avbild och Guds härlighet återspeglas i honom.